

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **M. T. C.**, nar. 1974, státní příslušnost Peru, *alias I. P. A. S.*, nar. 1976, státní příslušnost Kuba, t.č. bytem Pobytové středisko K. proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň, v řízení o žalobě ze 27.10.2012 proti rozhodnutí žalované ze dne 1. října 2012 č.j. X o zajištění za účelem správního vyhoštění,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 27.10.2012 se žalobkyně domáhala přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalované ze dne 1.10.2012 č.j. X*, jímž bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění (dále jen **zákon o pobytu**) o jejím zajištění za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění se podle § 125 odst. 1 téhož zákona stanovuje na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody (*kopie napadeného rozhodnutí byla připojena*); závěrem žalobkyně požadovala vydání rozsudku, kterým bude napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím žalované ze dne 1.10.2012 č.j. X bylo podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu rozhodnuto o zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění se podle § 125 odst. 1 téhož zákona stanovuje na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí konstatovala, že při svém rozhodování vycházel ze zjištění, že žalobkyně byla dne 30.9.2012 ve 12 hod. kontrolována policií SRN-BPOLI W. v linkovém autobusu Praha – Madrid, kdy při kontrole předložila

jízdenku č. X z Prahy do Madridu od společnosti Eurolines s.r.o. vydanou dne 29.9.2012 na jméno C. S. M.; při kontrole předložila cestovní doklad č. X vystavený na jméno C. S. M. A., nar. 1974, st. příslušnost MEX. Dne 1.10.2012 byla žalobkyně předána policií SRN zpět do České republiky (dále jen **ČR**). Žalobkyně do protokolu o vyjádření účastníka dne 1.10.2012 mj. uvedla, že do Evropské unie (dále jen **EU**) přicestovala koncem srpna 2012 lodí s cizincem P. R. R. G., st. příslušníkem Španělska, z Kuby do Marseille, kde pracovala přibližně 3 týdny jako prostitutka; poté odjeli autem do Prahy do ČR, kde pobývali 2 dny; z Prahy odcestovali na 4 dny do Maďarska; poté odjeli zpět do ČR, kde pobývala do 30.9.2012, kdy odcestovala autobusem do Madridu. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobkyně prokazatelně pobývala v měsíci září opakovaně na území ČR a tím porušila § 103 písm. n) zákona o pobytu, dle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Dle žalované je tedy dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestovala, a tím by mařila výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Obavy z nevycestování žalobkyně z ČR dovozovala ze skutečností, že žalobkyně pobývala na území ČR na cestovní pas Mexika č. X vystavený na jméno M. A. C., nar. 1974, st. příslušnost MEX. V cestovním pase byla fotografie žalobkyně, tzn. byla vyměněna fotografie. Žalobkyně dále uvedla, že se nechce vrátit na Kubu. Ve vyjádření žalobkyně ze dne 1.10.2012 byly shledány závažné rozpory s výpovědí ze dne 30.9.2012 učiněnou žalobkyní v SRN a rovněž v rámci výpovědi žalobkyně před žalovanou se vyskytuje větší množství rozporů - především v čase a způsobu přicestování žalobkyně na území Schengenského prostoru a pohybu v něm. Dále žalovaná uvedla, že jsou důvodné pochybnosti o výpovědi žalobkyně ohledně nucení k prostituci a že se domnívá, že žalobkyně nepravdivě vypovídá i o své totožnosti. Mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobkyně z území podle § 123b zákona o pobytu by bylo z hlediska předchozího jednání žalobkyně nedostačující, neboť zde není záruka, že žalobkyně z území vycestuje. Žalobkyně se úmyslně snaží uvést žalovanou v omyl svojí nepravdivou výpovědí a je důvodné podezření, že se na předvolání za účelem dalšího řízení nedostaví, proto nezbylo, než rozhodnout o zajištění. Žalovaná délku doby zajištění odůvodnila předpokládanou složitostí přípravy výkonu správního vyhoštění.

V žalobě žalobkyně tvrdila zkrácení na svých právech napadeným rozhodnutím, když žalovaná vydáním napadeného rozhodnutí porušila: a) § 124 odst. 1 zákona o pobytu ve spojení s §§ 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), neboť nedostatečně zjistila skutkový stav a v důsledku toho nesprávně aplikovala příslušné ustanovení zákona o pobytu; b) § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, zda a proč se žalovaná domnívá, že byly splněny zákonem stanovené podmínky pro zajištění žalobkyně; c) čl. 15 tzv. Návrátové směrnice (*Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí* – dále jen **Směrnice**). Dle žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let za kumulativního splnění následujících třech podmínek: (i) cizinci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jeho správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, (ii) existuje nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a (iii) v jeho případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem správního

vyhoštění. Žalobkyně nezpochybňuje naplnění prvně uvedené podmínky, ale v jejím případě nedošlo k naplnění podmínek (ii) a (iii). Dle žalobkyně je žalovaná při rozhodování, zda by v daném případě nebylo dostačující pouhé uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, vázána řádně zjištěným skutkovým stavem ve smyslu § 3 správního řádu, s čímž se nevypořádala a ve vztahu k mírnějším opatřením řádně nezjistila skutkový stav. Konkrétně žalovaná nezohlednila, že se žalobkyně stala obětí obchodu s lidmi a byla do ČR přivlečena za účelem prostituce; zoufalou situaci se snažila řešit útekem do Španělska, kde pobývá její rodina a kde má veškeré zázemí. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla do ČR přivlečena, nelze v jejím případě hovořit o tom, že by na území pobývala bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu úmyslně a úmyslně porušovala právní předpisy ČR. Naopak žalobkyně usilovala a usiluje o vyřešení své situace. Dle žalobkyně žalovaná uložila nejprísnejší možné opatření přesto, že v jejím případě jakožto oběti obchodu s lidmi neexistuje žádná okolnost, která by to odůvodňovala. Žalobkyně navíc požádala o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a v případě jejího propuštění by tedy měla nárok pobývat v některém z pobytových zařízení pro žadatele o azyl. Ačkoliv měla žalovaná informace o tom, že žalobkyně působila jako prostitutka, a v době zadržení byla ve velmi špatném psychickém stavu, dále se těmito skutečnostmi nezabývala a ani je nikterak ve svém rozhodnutí nezohlednila. Tímto žalovaná porušila základní zásady správního řízení vyjádřené především §§ 2 a 3 správního řádu, podle kterých má přijaté rozhodnutí odpovídat řádně zjištěným skutkovým okolnostem případu, a nesprávně posoudila možnost uložení mírnějších opatření. Z rozhodnutí navíc v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu není seznatelné, jakými úvahami se žalovaná při posuzování možnosti uložení mírnějších opatření řídila a z jakých důvodů v jejím případě nelze uložit mírnější opatření. Žalobkyně dále nesouhlasila se závěrem žalované o existenci nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a v tomto směru upozornila, že žalovaná řádně nezjistila skutkový stav a v důsledku toho nesprávně posoudila otázku nebezpečí maření rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná jako důvod zajištění uvedla skutečnost, že žalobkyně úmyslně pobývala na území ČR bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu. S ohledem na shora uvedené však dle žalobkyně nemůže být její počínání považováno za úmyslné a v jejím případě neexistuje ani jiná skutečnost, ze které by šlo dovodit nebezpečí maření rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle žalobkyně porušila žalovaná shora uvedeným jednáním požadavek individualizace správního řízení a správního rozhodnutí stanovený v § 2 odst. 4 správního řádu a princip proporcionality zakotvený v § 2 odst. 3 správního řádu. Podle prvně uvedené zásady každý správní orgán dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. To mj. implikuje povinnost správního orgánu, aby v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost (strpět zbavení svobody v případě žalobkyně), byly i bez návrhu zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Shromážděné podklady pro rozhodnutí pak sice správní orgán může hodnotit podle vlastního uvážení, je však povinen přitom pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. K zajištění či prodloužení zajištění cizince pak může dojít pouze v případech, kdy je takový zásah nezbytný vzhledem ke všem okolnostem případu. S ohledem na shora uvedené týkající se pobytu žalobkyně na území se však napadené rozhodnutí jeví jako zcela nepřiměřené. V důsledku prodělaných traumat je žalobkyně ve velmi špatném psychickém stavu a pokračující omezování osobní svobody tento stav ještě prohlubuje, navíc je gravidní a podmínky v zařízení pro zajištění cizinců nepřipívají k jejímu fyzickému zdraví. Žalobkyně uzavřela, že s ohledem na vše shora uvedené se domnívá, že žalovaná porušila uvedené právní

předpisy, když nesprávně zjistila skutkový stav a v důsledku toho zcela nepřiměřeně a nezákonně aplikovala ustanovení § 124 zákona o pobytu.

Žalobkyně v závěru žaloby také žádala o osvobození od soudních poplatků s ohledem na to, že nedisponuje žádnými finančními prostředky, o čemž bylo rozhodnuto usnesením ze dne 9.11.2012 o odmítnutí žádosti, neboť předmětné řízení je osvobozeno od soudního poplatku.

Po doručení žaloby *žalovaná ve svém vyjádření ze dne 12.11.2012* mimo jiné uvedla, že v zájmu zjištění stavu věci, o němž nejsou pochybnosti, třikrát vyslechla žalobkyni z důvodu odstranění rozporů ve skutkovém stavu věci, zažádala o odborné posouzení cestovního pasu Mexika č. X vydaného dne 11.4.2005 na jméno C. S., nar. 1974, st. příslušnost Mexiko; po zjištění, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občanů EU žijících ve Španělsku, kdy nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, proto žalovaná dne 9.11.2012 vydala usnesení podle § 66 odst. 2 správního řádu, jímž řízení o správním vyhoštění zastavila a téhož dne vydala příkaz k propuštění žalobkyně ze zařízení pro zajištění cizinců, odkud byla ve stejný den propuštěna a předána Správě uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že formulace uvedená v odůvodnění rozhodnutí je dostatečně jasná, neboť tím, že je řečeno „správní orgán došel k závěru, že je zde důvod k rozhodnutí o zajištění cizince“ je zřejmé, že zhodnotil obě zákonné podmínky zajištění dle § 124 zákona o pobytu, tedy hodnotil i to, zda by postačovalo uložení náhradního opatření a došel k závěru, že nikoli. Jelikož v době zajištění nebylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu šetření a prověřování skutkových okolností, nemohlo být žalobkyni vydáno ani rozhodnutí o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z důvodu neexistence rozhodnutí o správním vyhoštění, kde je stanovena doba vycestování cizince z území, neboť podle § 123b odst. 2 zákona o pobytu lze zvláštní opatření za účelem vycestování uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování nevycestuje. Na základě skutkových zjištění žalovaná přijala v řízení o správním vyhoštění opatření ze dne 1.10.2012 dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu. K námitce žalobkyně, že byl porušen čl. 15 Směrnice žalovaná uvedla, že tento článek Směrnice v žádném bodě neporušila, neboť ze strany žalobkyně byl naplněn bod 1. písm. b) tím, že žalobkyně přicestovala na pozměněný pas Mexika č. X vydaný dne 11.4.2005 na jméno C. S., nar. 1974, st. příslušnost Mexiko, během řízení o správním vyhoštění změnila 2x své vyjádření k dané věci a jednou svou identitu. Doba zajištění byla stanovena na 60 dní, což je třetina maximální možné doby zajištění stanovená vzhledem k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění (*žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu zastupitelskému úřadu Kubánské republiky*). Po zjištění, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občanů EU žijících ve Španělsku žalovaná dne 9.11.2012 řízení o správním vyhoštění zastavila a vydala příkaz k propuštění žalobkyně ze zařízení pro zajištění cizinců byla předána Správě uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR, neboť dne 8.10.2012 učinila dle § 3a písm. a) bod 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, (*zákon o azylu*), prohlášení o mezinárodní ochraně. Po zjištění, že odpadly důvody zajištění podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu vydala žalovaná tedy dne 9.11.2012 příkaz k propuštění žalobkyně a předala ji Ministerstvu vnitra dle § 4b zákona o azylu. V rozhodnutí o zajištění se dostalo žalobkyni řádného poučení o soudním přezkumu rozhodnutí, takže nebyl porušen ani bod 2.,

žalovaná dle bodu 4. Směrnice okamžitě propustila žalobkyni, neboť po zjištění skutečného pobytového statutu žalobkyně odpadly důvody zajištění a nedošlo ani k porušení bodů 5. a 6., jelikož žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu, jenž implementoval Směrnici. (*Žalovaná vyjádření zaslala kromě soudu i žalobkyni.*)

Ze zasláního *správního spisu* žalované soud zjistil, že rozhodné skutečnosti uvedené ve vyjádření žalované ze dne 12.11.2012 zcela odpovídají obsahu spisu. Z dále uvedených listin bylo zjištěno následující:

* Z úředního záznamu žalované o zajištění cizince a dalších písemností ze dne 1.10.2012 vyplývá, že se jednalo o readmisi osoby, tj. žalobkyně jako *I. P. A. S., nar. 1976*, státní příslušnost Kuba, dne 1.10.2012 ze SRN (Spolková republika Německo) v rámci readmisní dohody mezi ČR a SRN na základě žádosti Policie SRN – BPOLI W., již byla žalobkyně kontrolována dne 30.9.2012 ve 12.00 hodin v linkovém autobusu Praha – Madrid a při kontrole žalobkyni předloženého mexického cestovního pasu vydaného na jméno C. S. (*jak shora uvedeno*), ve kterém byla při bližší kontrole zjištěna výměna fotografie, byl dán návrh na převzetí této osoby zpět do ČR, což bylo provedeno; totožnost sdělila žalobkyně sama do dotazníku v SRN.

* Usnesením ze dne 1.10.2012 byl ustanoven tlumočník k provádění tlumočnických úkonů do jazyka španělského.

* Oznámením ze dne 1.10.2012 bylo zahájeno podle § 46 odst. 1 správního řádu, správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně z území členských států EU podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu, na základě skutečnosti, že žalobkyně vstoupila a pobývala na území ČR bez víza a cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněna; poté byl sepsán s žalobkyní za přítomnosti tlumočnicka protokol o vyjádření účastníka správního řízení dle § 18 odst. 1 správního řádu, kdy žalobkyně mimo jiné sdělila skutečnosti shora uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí (*chtěla odcestovat do Madridu, je těhotná, na Kubě má 2 dcery, nemá finanční prostředky, na území ČR či EU nemá osobu, kvůli které by ukončení pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené*).

* Dle odborného posouzení cestovního pasu Mexika předloženého žalobkyní se jedná o pozměněný cestovní pas, do kterého byla vlepena padělaná ID strana dokladu a překryta zpět originální krycí fólií – nebyl použit ceninový papír a dodrženy tisové techniky používané v originále, na straně č. 10 je otištěno padělané přechodové razítko Portugalska – vstup do Schengenského prostoru s datem vstupu 1.9.2012; jedná se o pozměněnou veřejnou listinu (§ 348 odst. 1 trestního zákoníku).

* Rozhodnutí č.j. X ze dne 1.10.2012 o zajištění za účelem správního vyhoštění, které obsahuje i poučení v potřebném rozsahu, napadené žalobou bylo doručeno žalobkyni téhož dne a právní moci tedy nabylo dne 1.10.2012.

* Dle čestného prohlášení žalobkyně ze dne 8.10.2012 je její pravé jméno **M. T. C.**, nar. 1974, pochází z města L. v Peru; následně dne 20.10.2012 do protokolu v přítomnosti tlumočnicka žalobkyně sdělila údaje o svých dětech, rodičích atd. a poté bylo ověřeno dle vyžádaných písemností, že dítě žalobkyně M. (nar. 2008) má státní příslušnost Španělska a žalobkyně s ní bydlí ve společné domácnosti a vyživuje ji.

* Dne 9.11.2012 po doručení dokumentů potvrzujících totožnost žalobkyně (*např. kopie cestovního pasu Peru č. X, kopie rodných listů, originál registrace obyvatel Madridu*) žalovaná usnesením dle § 66 odst. 2 správního řádu zastavila řízení o správní vyhoštění z území členských států EU zahájené dne 1.10.2012, jelikož žalobkyně má na území ČR

postavení rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, proto nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu a pro aplikaci § 119 odst. 2 téhož zákona nebyly shledány důvody. Téhož dne byla žalobkyně na základě příkazu žalované propuštěna ze Zařízení pro zajištění cizinců B. J. a předána Ministerstvu vnitra ČR k dopravení žalobkyně do jím určeného azylového zařízení.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*, *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).* Specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.), rozhoduje s účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince.

V této věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 2 s.ř.s. s ohledem na § 172 odst. 5 zákona o pobytu, když žalobkyně ani žalovaná nepožadovaly projednání věci. Soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (1.10.2012)*, a v mezích žalobních bodů přezkoumá napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst.1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (*splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu*).

V dané právní věci se jedná o problematiku zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, podle něhož *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.*

Jak vyplývá z § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je možné cizince zajistit, vedle naplnění ostatních podmínek, pouze tehdy, nepostačuje-li *uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*. Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je podle § 123b zákona o pobytu cizinců *a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“).* Podle odst. 2 téhož ustanovení lze zvláštní opatření za účelem vycestování uložit, *je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje.*

Na řízení o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců se v souladu s § 168 zákona o pobytu cizinců vztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu, tedy ustanovení o správním řízení. Proto je třeba v odůvodnění správního rozhodnutí o zajištění cizince uvést ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu *důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*. Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody* (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu).

Přes vše shora uvedené však nelze dospět k závěru, že by současné znění § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců cokoli měnilo na tom, že zajištění cizince je i nadále institutem zcela mimořádným, ke kterému je možné přistoupit pouze výjimečně. Stanoví-li zákon o pobytu, že je možné cizince zajistit v případě existence nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze uvedené vykládat pouze tak, že k zajištění postačí toliko hypotetická hrozba maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Hypotetická hrozba je totiž dána v podstatě kdykoli a u kohokoli. S tímto odůvodněním by mohlo být přistoupeno k zajištění každého cizince, který zavdal důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Zákon však nestanoví, že je možné zajistit cizince již pouze z důvodu zahájení řízení o jeho správním vyhoštění. Zákon naopak výslovně v § 124 odst. 1 písm. b) stanoví, že *se tak může stát teprve v případě existence nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění*. Hrozba tudíž musí být reálná nikoli pouze hypotetická, musí být odůvodněna konkrétními skutkovými zjištěními, která musí s velkou mírou pravděpodobnosti svědčit tomu, že cizinec bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Takové skutečnosti v případě žalobkyně zjištěny byly, jelikož žalobkyně od počátku při kontrole policií v SRN neuváděla pravdivé informace o své totožnosti, naopak údaje o totožnosti měnila, prokázala se pozměněným cestovním pasem státu, jehož není státním příslušníkem, takže žalované výrazně ztížila nezbytné prověřování své osoby. To je dostatečně závažný předpoklad, že žalobkyně bude s velkou mírou pravděpodobnosti mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění i bez ohledu na to, že podle zjištění žalované pobývá na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného víza.

Vzhledem ke všem shora zjištěným skutečnostem v této věci soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*), dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Dle názoru soudu žalovaná totiž postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zejména zákona o pobytu, řádně zjišťovala skutkový stav, žádným způsobem nezkrátila žalobkyni v jejích právech, a to ani před i při vydání napadeného rozhodnutí, i když musí rozhodnout v krátkém čase, tudíž žalobní body obsažené v žalobě nebyly shledány důvodnými, protože žalovaná poskytla žalobkyni možnost sdělit jí pravdivé údaje o její totožnosti a tak se vyhnout zahájení řízení o jejím zajištění za účelem správního vyhoštění a umístění v Zařízení pro zajištění cizinců B. J., kde nepochybně byly zajištěny nezbytné potřeby žalobkyně. Soudem nebylo ani zjištěno porušení předmětného čl. 15 Směrnice (*obsahuje 6 bodů, z nichž některé jsou členěny na písm. a, b*) žalovanou, které bylo sice namítáno, ale bez přesné specifikace. Samozřejmě soud nepřehlédl, že záleželo

pouze na rozhodnutí žalobkyně, kdy žalované sdělí skutečně pravdivé údaje o své totožnosti; bezprostředně poté, co byla ověřena skutečná totožnost žalobkyně a tedy její status v rámci EU, žalovaná dne 9.11.2012 zastavila zahájené řízení o správní vyhoštění a ještě téhož dne byla žalobkyně propuštěna ze zařízení pro zajištění cizinců a předána do Pobytového střediska K. (*svévolně jej opustila dne 11.11.2012*). Je nezpochybnitelným právem každého státu stanovit si podmínky, za nichž je umožněn cizincům vstup na jeho území a v případě jejich porušení dochází k sankcím v souladu s příslušnými zákony, když v ČR se jedná hlavně o zákon o pobytu. Kupodivu ale v žalobě datované a podepsané 27.10.2012 není vůbec zmíněno čestné prohlášení žalobkyně ze dne 8.10.2012 o její skutečné totožnosti a žalobkyně je v ní označena původní identitou.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovaná nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem

Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 23. listopadu 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně